

מיק ג'אגר רזה וסטאלונה פוזל בעיני

זהו, חברה, החופש הגדול הגיע. הייתי אומרת של הילדים, כמוכן, אבל אנחנו, בהחלט, הייבם לקחת חלק פעיל באותו מוסד הנקרא חופש גדול לילדים. ותקופת-יובש לנו, המבוגרים. כל שעות היום תפרי סוטה ובלילה יושבים הזאטוטים אל מול הטלוויזיה ורוטנים: "מחר אין בית-ספר, תנו לנו עוד שעה!" קשה להילחם בטענה הזאת, מלוטפי היקרים. אבל ניתן לנו, המבוגרים, עבור סכום מסויים, לזכות בשבועיים עד שלושה של חופש גדול לעצמנו. וזאת עלידי קייטנות מלאות, הווה אומר - קייטנות כולל שניה.

הילדים ייהנו, יקבלו מעט עצמאות ולכם - שבועיים של ירח-ימין משוגע. האמינו לי, על אף

הגעועים, השינוי שווה הכל וכשהם יחזרו, יהיו בכם פחות מתחים מיניים ומאידך - חיים יותר שקטים. שבהם גם הילדים ייהנו יותר.

ולכם, נערים ונערות, נצלו את ימי החופש, את העצמאות וחוסר-התיכונן. אבל זיכרו, בכל אשר אתם עושים שם בחיבא, בלמידה המינית שלכם, עכשיו, כשזמנכם בידכם והשיעמום לפעמים אוכל אתכם, להשתמש באמצעי-מניעה, ולזכור שאתם עוסקים בעניין שמעורבים בו גם רגשות ובהרבה מיקרים רגשות בתוליים.

ועל כן, בכל פעם שתגשו אל החיזור הראשוני, זיכרו שזו אינה רק פעולה טכנית של עשייה ביד. כאן מעורב עוד אדם, שבהחלט אינו מרגיש כמו כף-היד שלך. ומכאן אל המכתב הקיצי הראשון:

לעשות ביד ולחלום

"אהלן, לילי, כותב לי הנער בן ה-17: 'אני עדיין בתול. אני נראה די טוב. אני גם מקובל בחברה, יש לי ידידים, ידידות, הכל. נמאס לי לעשות ביד ולחלום בהקיץ. גם לי מגיע אקשן, אבל לא יודע איך ולא יודע מה אסור ומה מותר.'"

מלוטף חמודי, אני מתארת לעצמי שפינק החביב משופשף למרי מהירדים המיוזעות של הקיץ הישראלי. אבל

הירגע, יקירי, גיל 17 עדיין אינו קריטי ביחס לבתולים. במכתבך גם ראיתי כמה מילים מחוקות, שבאו אחרי

במזינות

ישראלים בחו"ל סיבה למסיבה

אחד מיפוי, שניים מפכיון וכולם חוגגים בניו-יורק

הישראלי המצוי הוא חיה חברתית, האוהבת לחגוג כל אירוע אפשרי. וגם אם אין סיבה למסיבה, מוצאים סיבה. כפי שעשו זאת, בשבוע שעבר, כיום העצמאות ה-210 של ארצות-הברית, כמה ישראלים בניו-יורק.

מדורחת אורנה גלזן:
יוזמי מסיבת הארבעה ביולי ומארחי היה מישל והד"ר כוכ שמאל. ד"ר שמאל הוא כירופרקטיק רופא עמוד-השידרה ומישל שמאל היא סוחרת-אמנות, והשניים מחלקים את זמנם בין וילה מפוארת בסביון לדירה שכורה (ומפוארת גם כן) בקומה ה-19 בלב ניו-יורק, על רקע עוצר-גשימה של מיג'י דליימנטן.

בין החוגגים הישראליים נראתה האדריכלית ומתכנתת-הערים רחל רמתי גבוהת-הקומה וחטובת-הרגליים, העושה חיל בניו-יורק זה 18 שנים (שלוש מהן כאדריכלית הראשית של העיר ניו-יורק). רמתי הבלונדית היא גרושתו של הבנקאי הישראלי אורי רמתי, הפועל בימים אלה בשווייץ, ואם בתם, דניאל.

גרושה בלונדית מפורסמת אחרת שבלטה בשטח היתה ברברה ראד בת ה-30 פלוס, גרושתו של המיליונר הפרסי אייב ראד, מי שהיה בעל הבית הלבן בסביון, שנמכר לאחרונה, לדיברי יודעידבר, בכמה מאות אלפי דולארים.

ראד, העוסקת בניו-יורק באירגון מסיבות פרטיות, שינתה תדמית: היא קיצצה את שערותיה הארוכות, ירדה כמה קילוגרמים טובים והחלה מתנורת מתכשיטים.

נעליים ירוקות. אבל לא רק סביון היתה מיוצגת במסיבה. גם יפו, שהאיש שלה, הצירי שאול סמירה מתולתל-השיער, בלט בנעליי הירוקות וברעייתו, הפסלת בתיה.

לסמירה היתה גם סיבה פרטית למסיבה: בסוף החודש הוא ישתתף בתערוכה בפילדלפיה, יחד עם עמיתיו אורי ליפשיץ ומנשה קדישמן. בינתיים מוכר סמירה, הניך סטודיו אבני, את ציורי-השמן שלו, בסגנון פיגורטיבי מודרני, לא רע: אלפים עד 20 אלף דולר לציוור.

ציורים יבשים. אבל במסיבה שעורכים השמאלים, בעלי הקשרים הרבים בעולם האמנות והסיפורת האמריקאי - בתם סווי היא שבה קנתי-יקולנוע עם קבלות ונשואה לבנו של הסופר היהודי הרמן (רוחות ה-מילחמה) ווק - אי-אפשר היה להסייף תפקיד בישראלים.

רקת האורחות הלא-יהודיות, שהי סבה תשומת-לב כללית, היתה הציירת אנטוניה מאסטרו כריסטינה, המעדיפה להיקרא בכינויה סירנה, שניתן לה בנעוריה. עת היתה זמרת אופרה במר' לדתה האיטלקית, קריירה אותה זנחה לטובת הציור, שעשה אותה למבוקשת בניו-יורק (ולבעלת סטודיו בטירה בת 20 חדרים מחוץ לעיר).

המיוחד בציוריה של סירנה, הכרי ללים כל אחד 12 שכבות של ציבועי-שמן עזים, כי כל ציוור כזה צריך להתייבש במשך שנה שלמה.

אך האמת היא שלסירנה, שכמה מיצירותיה מוצגות במוסיאון הוותיקאן ברומא (ובגינן גם קיבלה שתי מדליות) זהב מידי האפיפיור, בכבודו ובעצמו) יש גם קשר ישראלי.

לפי הצעתו של מי שהיה קונסול ישראל בניו-יורק, מיכאל כרם, החי ליטה סירנה לצייר ציוור מעשה ידיה ולהקדישו לנשיא ישראל.

בהתחשב בכך שהציוור צריך להת-ייבש עוד כמה חודשים טובים, עד שיגיע לירושלים, לא היתה סירנה מר' כנה לגלות, אפילו במסיבת הישראליים, מה הנושא בו עוסק הציוור.

המזרקה של ניכר

דיזנגוף הוקמה

בנספו של יוסלה

בונמן. הוא יהיה

בפתיחה עם נלתו

יוסלה בוכמן הגיע להכרה ציבורית. הילד מאושוויץ, הנער המשוך השחור של גרמניה, האיש שהיה מלך מקומות-השעשועים בפרנקפורט, שהפך לקבלן עתיר-נכסים בגרמניה, יעמוד לצד ראשי הממשלה וראש עיריית תל-אביב, ויחנך את המיזרקה הגדולה של יעקב אגם, שהוקם בכספי תרומות במקום המרכזי ביותר בארץ: כיכר דיזנגוף.

תרומה של

דם וכסף

בוכמן יושב במיכנסיים קצרים בטרקלין האנשים החשובים, בקומה ה-17 של הילטון תל-אביב. יש לו סוויטה קבועה באותה קומה, חדר 1703, ליד הסוויטה הקבועה של המנצח זובין מהטה. תוך כדי שיחתנו הצטרפה אלינו צעירה הנראית כבת 22, גם היא במיכנסיים קצרים. זוהי כלתו החדשה. שניהם שופים מאור, אחרי שעות ליד הברכה.

בוכמן מדבר רק יידיש-גרמנית. זהו הראיון הראשון שהעניק בחייו לעיתונאי.

"אילו ירעתי איזה טראסק תעורר המיזרקה הזאת, לא הייתי בכלל נכנס לזה", אמר. "בכלל, ביקשתי מיצ'י' שהשם שלי לא יופיע, אבל הוא התעקש. אני לא יודע ממה מתרגשים כל-כך. כבר נתתי למדינה הרבה מיליונים. יש לי מישפחה קטנה מאוד, ובשבילי ישראל היא אבא ואמא."

סיפור בוכמן: אומנם לא הייתי אף פעם חייל במילחמות של ישראל, אבל אין חג ואין מילחמה שלא באתי בגללם לארץ.

במילחמת יום-הכיפורים, כשפורסם שקוראים לתת תרומות-דם לתל-השומר, נסעתי לשם עם גילה. שם אמר רופא אחד שאין להם מכונות לנשימה ולנרקוזה. הודעתי להם שהם יכולים להזמין עלי-השבונים כמה מכור נות שהם צריכים.

הרופא היה בטוח שאני איזה משוגע שמבלבל את המוח. הוא פנה לגילה, שעמדה לידי, ושאל אם אני רציני. גילה אשרה שאפשר לסמוך עליי. צילצלתי מייד (למינחס) ספרי, ואמרתי לו שיש לי בדיק בארץ 100 אלף דולר, שיקח את זה כתרומה. ספיר אמר: סע לגרמניה, ושם תראה מה אתה יכול לעשות. הגעתי לגרמניה, אספתי 50 יהודים ובערב אחד תרמנו שמונה מיליון מארק. מתוך זה נתתי אני מיליון אחד.

שלתנו עשרות מכונות לארץ. צירפתי למכונות פתק לרופא, אחד בשם (בולסלב) גולרמן, שאם רוצים עוד משהו, שיגידו לי.

אחרי כמה ימים ביקשו עוד מכונות, וגם אותן קיבלו. אין לי דבר מספק יותר בחיים מאשר הידיעה שהצלתי הרבה אנשים במכונות האלה. תמתי גם מיליון דולר לאור-הנכרסית תל-אביב. התחייבתי לשלם כל שנה 150 אלף דולר לקרן מילגות לסטודנטים הסריאמצעים.

לחם קשה

ודג מלוח

ולדתי בן יחיד. היו לי ארבע אחיות. שתיים נרצחו באושוויץ, ושתיים נשארו בחיים. אחת גרה

גנב מיוחס

אתה כותב במוכתבך שאין לך אהבה, ואם אני לא אצטרב בליך למוטה, או אפתח לך את הפנטסיה, אף תהיה האומלל באדם.

אני מכינה לליכך, חשבת שאולי אצלי זה יהיה קל יותר

מאשר לחזר אחרי כנות גילך (17) ולנסות לקבל מהן את אשר חמרת.

ובכן, כל עוד תתייחס אל מין כאל גניבה או כגנב, לא תוכל ליהנות ממנו. וכמוכן, אני אינני פנויה להצעות, תמוהות לא לבחורים בתולים שעדיין לא למדו את תורת החיזור.

יקירי, חפש לך נערה, חזר אחריה, אהוב אותה, שגל אותה ואל תחשוב על איומים ותיסכולים כרי לקבל את אשר רצית. שחק אותה, יקירי.

"הכל הולך" הולך לנוח שבוע. אני מחכה למכתבים שלכם ואל תבנישו לנעת בנושאים הרגישים ביותר. אני פה ללטף אתכם. אתם, הצעירים, עדיף שתשאלו שאלה אחת או שתיים לפני שתתעלפו אל תוך הקיץ והחמסין ותתחילו להתחלק על גופותיהן המיוזעות של נערותיכם. כשאתם יוצרים עבודה לרופאיה הנשים וקיץ מתסכל לשניכם.

אני פה ליעץ לכם וללטף אתכם. אז שלא יהיו לכם תירוצים שלא היה לכם את מי לשאול.

היום רק ארפרף נשיקה על לחייכם. חם מדי לליטופים ולחיבוקים. להתראות.